

«Ми — гіталовці», — каже механізатор колгоспу імені XX з'їзду КПРС Новоураїнського району. Це найкраща характеристика робітничим людям, що плетуть своїми руками хліб, а спішки коровай, виходять з ним зустрічати гостей: «Ласнаво просимо!».

(Стор. 2).

У Музеї космонавтики, що знаходиться на території Зорного містечка, серед численних експонатів можна побачити мандат делегата XIX з'їзду ВЛКСМ під номером 4223. Він належав Леоніду Івановичу Попову, який був одним із посланців молоді Кіровоградщини на комсомольському форумі країни. Сьогодні льотчик космонавт СРСР Л. І. Попов шле своїм землякам палкі вітання.

(Стор. 5).

Найсильніше єднає людей спільна справа, особливо коли вона стає змістом життя. Тоді вже люди нерозлучні сім'ї, і навіть вибрати об'єкт для дитини вважають обов'язком для себе всі члени бригади.

(Матеріали про цю, радянський спосіб життя читайте на 6-й стор.).

Спомин про минуле — це і дума про майбутнє. Подеміг старшого покоління виховує молодь у дусі інтернаціоналізму, радянського патріотизму, безавітного служіння ідеям марксизму-ленінізму.

(Стор. 6).

Молодий коммунар

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Орган Кіровоградського обласного ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Субота, 16 червня 1984 року

№ 71—72 (3422—3423).

Ціна 4 коп.

Шістдесят років комсомол носить ім'я В. І. Леніна. Шістдесят років ВЛКСМ живе, бореться, трудиться з іменем Ілліча. Загартовані в боях за становлення Радянської влади, в роки перших п'ятирічок, на фронтах Великої Вітчизняної війни і у важкі повоєнні роки, комсомольці нині продовжують славу естафети старших поколінь, примножують могутність Радянської держави, гордо несуть свій прапор до перемоги комуністичного завтра.

Сьогодні на Кіровоградщині немає такого підприємства, господарства, закладу, де б комсомольці і молодь не відзначилися ударною працею. Ставши на трудову вахту, присвячену 60-річчю присвоєння комсомолу імені В. І. Леніна, юнаки і дівчата області ділами доводять свою відданість справі Леніна, справі комунізму. Як бойову програму дій сприйняли вони промову Генерального секретаря ЦК КПРС, Голови Президії Верховної Ради СРСР К. У. Черненко на Всесоюзній нараді секретарів комсомольських організацій 28 травня 1984 року.

«Ленін. Час. Ми». Під такою назвою нині триває республіканська естафета обласних молодіжних газет, присвячена 60-річчю присвоєння комсомолу імені В. І. Леніна. Сьогодні її приймає «Молодий коммунар». Цей випуск газети розповідає про діла і звернення комсомольців і молоді області на вахті труда, миру, щастя і творчості!

ЦИФРИ І ФАКТИ

1449 комсомольсько-молодіжних колективів працює нині в області, в тому числі в промисловості — 442, в сільському господарстві — 543. Вони стали справжньою школою професійного і духовного змужніння молодих. В дні, що передують ювілею, комсомольсько-молодіжні колективи стали на ударну вахту, присвячену 60-річчю присвоєння комсомолу імені В. І. Леніна.

Кількість КМК в промисловості області за роки одинадцятиріччя зросла на 32. Далеко за межами Кіровоградщини пішли імена прославлених бригадирів КМК О. Мелихова із виробничого об'єднання «Друнмаш», О. Попова із виробничого об'єднання по сілках «Червона зірка», В. Погрібного із Бандурського вуглерозару виробничого об'єднання «Олександрівський», М. Петрова із Світловського заводу чистих металів та інших.

За бригадним підрядом нині працює 220 КМК. Серед цінних патріотичних починань кращих колективів — ініціативи «П'ятирічне завдання» до 115-ї річниці від дня народження В. І. Леніна» КМК кіровоградського заводу «Гідросила», «План 11-ти місяців року — до 60-річчя присвоєння комсомолу імені В. І. Леніна» КМК цеху № 2 дільниці товарів народного споживання заводу чистих металів та багатьох інших.

Більше 35 тисяч молодих виробничників зайнято нині у сільському господарстві області. Приклад у роботі показують комсомольсько-молодіжні колективи, кількість яких за роки п'ятиріччя зросла на 84. Нинішнього літа в сільське господарство буде направлено за комсомольськими путівками близько двох тисяч юнаків та дівчат. Близько 1200 випусників загальноосвітніх шкіл поїде цього року на навчання в спеціальні навчальні заклади до сільських професійно-технічних училищ.

майже півтори тисячі — до сільськогосподарських технікумів та вузів. Це ті, хто вирішив пов'язати свою долю із хліборобською працею.

Універсальне торгове об'єднання «Кіровоград» — флагман торгівлі області. Воно успішно впоралося із завданням п'ятиріччя. Понад план продано товарів на 189,3 тисячі карбованців. У цьому не мало заслуги комсомольсько-молодіжних колективів об'єднання. Іх тут 22. Комсомольська організація УТО нараховує більше 400 чоловік. Це — половина всіх працюючих. Чимало хороших ініціатив народилося і в УТО «Кіровоград». Наприклад, КМК секції «Чоловічий тринотан», «Жіноча галантерея», «Дитячі сорочки» та «Одяг для хлопчиків» зарахували до свого складу комсомольсько-молодіжні колективи із Красногірського району Любу Ринар і Михайла Громова та піонерів-героїв Федю Шепеля і Яшу Матвієнка із села Підлісного Олександрівського району. Їхню зарплату перераховують до Фонду миру. Сума перерахувань на сьогоднішній день сягала 40 тисяч карбованців.

ТЕЛЕГРАМА В НОМЕР

ТАК ТРИМАТИ!

Високими трудовими здобутками відзначає ювілейний рік — 60-річчя присвоєння комсомолу імені В. І. Леніна — комсомольсько-молодіжний колектив бригади електрозварників механоскладального цеху № 2 виробничого об'єднання по сілках «Червона зірка» (бригадир Олександр Попов, групкомсорт Микола Дорош). Молоді робітники рапортують: працюємо в рахунок жовтня 1986 року! Такий визначний успіх забезпечили члени колективу — Олександр Харченко, Анатолій Мозговий, Віталій Семизенко, Анатолій Суринков і Микола Дорош. А в особистому соціалістичному змаганні попереду сам бригадир: на його трудовому календарі лютий 1987-го!

ЗАВЖДИ ПОПЕРЕДУ

Комсомолець Микола Єременко нині працює водієм в Онуфріївській райсільгосптехніці. Служить прикладом для інших, показує зразки самовідданості праці. Водій першого класу свій ЗІЛ-554 завжди тримає в доброму стані. Тож і добирається Микола до роботи вчасно, не перевищуюючи денних завдань, економить пального і коштів на ремонті. Ставши на ударну вахту на честь 60-ї річниці присвоєння комсомолу імені В. І. Леніна, він постійно виконує план по перевезенню вантажів на 120—130 процентів. М. Єременку присвоєно звання ударника комуністичної праці.

Заради цього ми боролись

ЗГАДУЮЧИ пройдений життєвий шлях, друзів буремної молодості, я неодмінно порівнюю їх із тими, хто сьогодні приходить на зміну своїм батькам. А таких у нашому селі чимало, і більшість із них домагаються високих здобутків на своїх робочих місцях.

Взяти хоча б доярку Любов Пічку. Вісімнадцятирічним дівчачим прийшла на ферму, а нині, незважаючи на молодість, серед правополітичних соціалістичного змагання, має своїх учнів. Минулого року однією з перших подолати тринадцятирічний рубіж по надоях молока від кожної корови, а в нинішньому дала слово довести цей показник до 4000 кілограмів.

Або ж комсомолец Василь Шабанов. Про таких, як він, кажуть: живе життям колективу. І справді: моя пагіна у довідку землі, віс хлопця у бригаду механізаторів, трудиться на совість. А оце недавно його щиро вітали товариші по праці — Василь прийняв кандидата у члени КПРС.

Хазяйське ставлення до техніки, економічне витрачання пального — характерні для роботи шофера комсомольця Валентина Топогара. Є в нього хороша риса — прагнення бути попереду. Це не страмління до слави заради слави, а просто бажання своїм прикладом підтягнути до рівня передових тих, хто поки що ходить у так званих середняках...

Подібних прикладів я міг би навести чимало. Це ще раз засвідчує про те, що молодь наша — чудова, надійна, працьовита. На те й молодість, щоб не заспокоюватись, щоб дерзати і творити, і це притаманне комсомольцям усіх поколінь.

АМ'ЯТАЮ, з яким завзяттям ми, перші спілчані села Осичок, бралися за будівництво нового життя. Нелегкі, ой які нелегкі часи були!

1923 рік. Зауважили місцеві куркулі і підкуркульники, надіючись відновити старі порядки. Та на захист інтересів селян стали члени осередку Комуністичної Спілки Молоді. Данило Фудар, Семен і Пантелей Каленики, Тимофій Бублик, Устина Лисенко.

...А потім війна чорним розчерком перерозвинула всі мрії і сподівання. Як один, відгукнувшись молоді на заклик Батьківщини.

І ось перша мирна весна, і перша борозна на рідному полі, і перший тугий колосок у долинах тих, хто повернувся з поля бою... Зараз на ланах і фермах господарства працюють внуки і правнуки наші, комсомольці 80-х. Трудому варту несуть славою, трудяться на совість, і це найбільше радує нас, спілчан 20-х років.

Т. ФУДАР,
член КПРС, ветеран війни і праці.
Вільшанський район.

МИ — ГИТАЛОВЦІ

Земля — хліб — люди. Цей ланцюг нерозривний, і існувати він піччо... Зовсім це пове, коли ведеться мова про любов до землі, хліба, механізаторської професії. Та значимість цього ніколи не применшиться.

Народився, виріс у Комишуватому, тут школу закінчив. Став працювати шкільним лаборантом. Лише в армії, у далекий Прибалтиці, я зрозумів, чому чудною видавалася мені ця робота. В години дозвілля пригладувалися незрівнянній обрії шкільного поля, і зібрані на цьому центнери буряків, пшениці, кукурудзи. Он воно що! Значить зробила свою справу учнівська виробнича бригада, міцно вкарбувавши у мою свідомість причетність до великого хліборобського діла!

З десяток днів побув удома, почав збиратись.

— Куди ти, синку? Відпочинок, наберись сил...

— Спасибі, мамо. Але не

можу, живна ось-ось. До Олександра Васильовича Гіталова у бригаду попросив, може візьмуть.

Взяли. У живнях, щоправда, тоді участі не брав. Довірили мені навантажувач органічних і мінеральних добрив ТЛ-3. А вже наступні два роки працював помічником комбайнера у Олексія Петровича Поповича. Хороша він людина, вмів механізатор.

І ось п'ять років доводився мені вручати повенку «Ниву». Я — комбайнер! Того дня допізна оглядав машину, перевіряв роботу деталей, вузлів. Знав — вагомий умілок за-легатиме від безвідмовної роботи комбайна... В уяві поставала жовтогаряча хвиля пшениці. Одна заінка, друга, третя... Ні, до цього не можна звикнути!

Цього літа віяте введу свою «Ниву» на хлібний лан. І особливо пам'ятним для мене були минулорічні жнива. Довелося переобладну-

вати комбайн під жатку ЖРС-4.9. Результат порадував — поклав зернові у валки на 460-гектарній площі. Це дозволило очолити список кращих молодих жаткарів району.

Останні два роки як тільки віджинував, починаю готувати закріплення за мною і бурякозбиральний РК-6. Так спеціалізуюсь і на вирощуванні цукрових буряків. Маю вже певний досвід. Позаминулого року, наприклад, зібрав з товаришами по 325 центнерів коренів на круг. Вважаємо, що могли б зібрати і вищий урожай. Запізнившись із внесенням азотної води і від того сходи рослинок не набралися сил. Крім цього, на кожному полі працювало лише по одному РКСу. Тож минулого року працювали старанніше, усі агротехнічні заходи виконали в строк. А головне — перейшли на іпатівський метод бурякозбирання: сьогодні наявні 4 агрегати — на одному по-

лі, завтра — на іншому і т. д. Зібрав 350 центнерів буряків з гектара. Нині плануємо зібрати не менше 400.

Отак ми і памагаємось працювати: з кожним роком ставити перед собою завдання все вищі. Ми — це Олександр Осипенко, Микола Моргунико, Олександр Вовкотрубенко, Леонід Лева — молоді механізатори. А хіба можна працювати інакше, якщо поруч трудиться О. В. Гіталов.

Ми любимо і поважаємо своїх батьків, своїх вчителів, своїх наставників у бригаді. І знання, і кращі людські риси, що проростають з наших сердець, — чесність, порядність, працьовитість — то все плоди висіяного нами «насіння». Але сьогодні хочу сказати про людину, яка відіграє у нашому житті важливу, а б сказав особливу роль, — про Олександра Васильовича Гіталова.

У нього сотні вихованців

у Комишуватому. Тисячі хліборобів з багатьох місць республіки і країн вважають себе його учнями, послідовниками, синами по професії. Та, мабуть, найкраще його знаємо ми — ті, що кожного дня спілкуються з ним, працюють у його бригаді.

Добрый, мудрий, вимогливий у нас бригадир. А ще... Пригадую, кілька років тому прийшла йому путівка в санаторій. А на порозі — сівба озимих. Ізаче й строчище не підійшли, але він хрилюється: волога йде з грунту. І твердо до агрономів: «Якщо не сьогодні, то краще вже ярі весною». Посіяв, і він лише тоді поїхав до санаторію. Весна ж показала: правий був бригадир. Появилися дружини сходи...

А скільки в нього хліборобської мудрості.

Серед найважливіших питань для Олександра Васильовича особливим стало закріплення молоді на селі. І не дарма кузницею механізаторських кадрів стала Комишуватська десятирічка. Часто, дуже часто буває тут знатний хлібороб, бо не може уявити землю-матінку без хліба, який би поряд з батьками не плекали молоді міцні руки...

Традиційне наставництво починається зі шкільних років — ось чому половина бригади комсомольського віку. А головний, найкращий наставник — він, Гіталов.

Не за горами — жнива. Сьогодні механізаторській бригаді. Здавалося б, до цього можна звикнути: не так і мало працюю на комбайні... Ні. З трепетним хвилюванням очікую той неповторний літній день, коли, опустивши підбріач, величаво попливе моя «Нива» назустріч золотавому пшеничному морю...

До битви за хліб 1984 року готові. І сподіваємось на щедрий ужинок...

С. ЦЬОМА,

механізатор тракторної бригади колгоспу імені XX з'їзду КПРС.

Комишуватській шкільній виробничій бригаді присуджено премію Ленінського комсомолу.

Коли мова заходить про Комишуватську виробничу бригаду, чомусь обов'язково пригадується такий момент. Всесоюзний урок бережливих у цій десятирічці. Одна з найурочистіших хвилин — посвячення

сини моїх товаришів — бач, як підрости, змужніли. І трудяться так, що й батькам мало в чому поступаються. Радісно тоді стає мені на душі: приїде нам хороша зміна, яка правильно розуміє істинну ціну кожної зернини.

Слова видатного механізатора-хлібороба й остаточно закріплюють,

неважко переконатися, познайомившись з кількома учнями. Мої співбесідники — дев'ятикласники Микола Томило, Володя Шарманов та учениця десятого «Б» Ольга Гібаленко, члени учнівської виробничої бригади. Всі троє вже точно знають, що працюватимуть у сільському господарстві.

га, Володимир Миколайович Бойко. А ще до-свідчені колгоспні механізатори, батьки наші. Як і Микола, після школи в колгосп післяшуся.

О. ГІБАЛЕНКО:

Полюбити ще більше село мені допомогла наша виробнича бригада. Адже в ній ми самостійно працювали, відчували явче товариство.

На економіста хочу вивчатися в Уманському сільськогосподарському інституті. Мені ця спеціальність подобається і батьки схвалюють вибір.

У жнива допомагаємо батькам збирати урожай.

Пригадую, як ударно трудився торік наш шкільний живий експонат. У його складі два комбайнери — Тимур Ташпулатов та Олег Самойлов. Хлопці скопили і намолотили 3 тисячі центнерів зерна. А на жнивах по-дорослому, не з похвалою собі сказали: «Гордимось своїм хлібом...»

Багато значить учнівська виробнича для всіх її членів. У цьому мене переконали Микола Володя, Ольга. Важливу роль вона відіграла і в житті недавніх випускників школи Олександра Сірика, Геннадія Кащеєва, Миколи Куколевського, Сашка Шарманова, Петра Автенія, Івана Левченка. Всі вони працюють за спеціальностями, набутими ще в школі.

Т. СТОРОЖУК,

Новоукраїнський район.

«ГОРДИМОСЯ СВОЇМ ХЛІБОМ»

старшокласників у юні гіталовці. Не забути ті хвилини Валі Давидюк, Гені Соколенку, Олі Челік і ще вісьмом їхнім ровесникам. Сам Олександр Васильович Гіталов — шанована в усіх країні людина — просто, по-батьківському потиснув руки, вручаючи трудючій книжці члена учнівської виробничої бригади, і сказав од думи:

— Ви готуетесь стати хліборобами. Ця професія вічна на землі. Дуже потрібна і почесна. І ко-му ж, як не вам, сільським дітям, змалечку оволодівати цією спеціальністю. Шоосені я зустрічаю у своїй бригаді немало нових молодих людей. Придивлюся уважніше — так це ж

можливо, ще не зовсім упевнені думки про вибір життєвої стежини. Місцем свого дальшого проживання вони вибирають рідне село.

Минулого року Комишуватська середня школа випустила 50 десятикласників. З них 19 працюють у місцевому колгоспі імені XX з'їзду КПРС. 25 хлопців і дівчат оволодівають сільськогосподарськими професіями в середніх спеціальних та вищих навчальних закладах. Як правило, більшість тих, хто вчився, повертаються на роботу до рідного господарства.

Так уже склалося в десятирічці: про вибір професії тут говорять серйозно всі десять навчальних років. У цьому

М. ТОМИЛО:
— Піду, як батько і брат, у механізатори. Техніку люблю змалку. І добре, що у нашій виробничій бригаді є цілий тракторний парк: новенький Т-40М, ЮМЗ-6Л, Т-74, комбайн «Нива», автомобіль... Кожну весну ждемо, щоб на поле і своє, учнівське, і на колгоспне вивести техніку.

В. ШАРМАНОВ:

— Думаете, так просто: сіє у кабіну і поїхав? Ми і самі не знали, що культиватор, скажімо, може «не слухатися», а трактор замість рівенької борозни виробляти такі собі хвилі. Добре, що завжди в полі поруч з нами вчителі виробничого навчання Олександр Григорович Грабовський, Микола Карпович Бура-

РУКУ, РОВЕСНИКУ!

КЛУБ

«КІРОВОГРАД»

«ТОЛБУХІН»

Міжнародний клуб молодих механізаторів «Кіровоград — Толбухін» — перший у країні інтернаціональний клуб подібного роду. Його заснував 1970 року спільним рішенням бюро Кіровоградського обкому ЛКСМ України і Толбухінського окружного ЛКСМ. Це — нова форма діяльності по зміцненню інтернаціональних зв'язків між комсомольськими організаціями Кіровоградської області і Толбухінського округу Народної Республіки Болгарії.

За роки існування клуб молодих механізаторів кількісно зріс, організовано зміцнів. Він сприяв впровадженню передового досвіду роботи комсомольсько-молодіжних колективів, став бойовим організатором соціалістичного змагання.

Нині у складі клубу беруть участь понад 100 КМК, 12 тисяч молодих механізаторів Кіровоградської області та Толбухінського округу. Повчальну школу господарювання молоді механізаторів проходять під керівництвом почесного солдата клубу, двічі Героя Соціалістичної Праці, члена Президії Верховної Ради СРСР бригадира тракторної бригади колгоспу імені XX з'їзду КПРС Новоукраїнського району Олександра Васильовича Гіталова.

Шойно їм вручили заповітні червоні квіточки з профілем Ілліча на обкладинці. І ось уже урочисті й серйозні сидять вони в кабінеті секретаря районного комсомолу і прикинули слухають мою розповідь про комсомольців перших п'ятирічок, до яких належу і я.

«Усім навчитися грамоти і оволодіти однією з робітничих спе-

Юність залишається в піснях

ціальностей». — таке рішення прийняли на зборах члени першого комсомольського осередку Гайворонського залізничного вузла. Відкрилася школа бригадного учнівства (пізніше її стали називати школою фабрично-заводського навчання). І всі вони стали навчатися там. Бідно вдягнені, напівголодні, часто після безсонної ночі — бо одні ночасно працювали і чергували в заганах частин особливого призначення, охороняли залізничну станцію від нальотів бандитів — вони навчали грамоти інших, ледве опанувавши її самі.

Пам'ятаю, яке то було свято, коли в позачасний час комсомольці напівноччю відремонтували старий паровоз і два вагони. На дисциплінах ночегарки відновленого локомотива з'явився КіМовський знак, а паровоз назвали «Юний пролетарій». Вивів його на рейс помічник машиніста, один із перших комсомольців Палло Лук'янов, якому тоді виповнилося 20 років.

На Гайворонському паровозоремонтному заводі створилася перша комсомольська молодіжна бундо-гартітурна бригада, яку очолював 23-річний комсомолец Андрій

Гладин Трохи пізніше, в 1939 році, Андрій Ілліч, уже машиніст паровоза, одним із перших на залізничній підтримав почин Максима Кривоноса, і вже в наступному році був удостоєний звання «Почесний залізничник СРСР». Нині на валер ордена Трудового Червоного Прапора А. І. Гладин на заслуженому відпочинку.

Комсомольці 30-х... Далека моя юність... Не всі так, як я, можуть прийти сьогодні до вас, нинішніх комсомольців, бо нелегкі випробування послали їм доля. Легендою стало в нашому краї ім'я першої в районі дівчини-

трактористки Ніни Богач, по-звірячому закатованої куркульщицею у 1932 році. Її ім'я носить сьогодні Гайворонська 8-річна школа № 1, одна із вулиць міста.

Минають роки. На зміну батькам приходять діти, в ряди комуністів влисаються все нові і нові покоління комсомольців-ленінців. Несіть же гордо це священне ім'я, ви носили його ми, комсомольці 30-х...

В. ВОЛХОНСЬКИЙ, кавалер ордена Леніна, секретар районної Ради ветеранів комсомолу.

Скільки грімів, боротьби, радості, перемог і болю втрат випало на твою долю, комсомоле! Ти мчав під червоним прапором широкими українськими степами, ти безстрашно бився з білим офіцерством і панством, ти став на шляху махновських банд і григор'євських головорізів. І скрізь, в усіх випробуваннях, в спеку і холод, в бою й на привалі як найдорожчу цінність беріг ти біля свого серця комсомольський квиток.

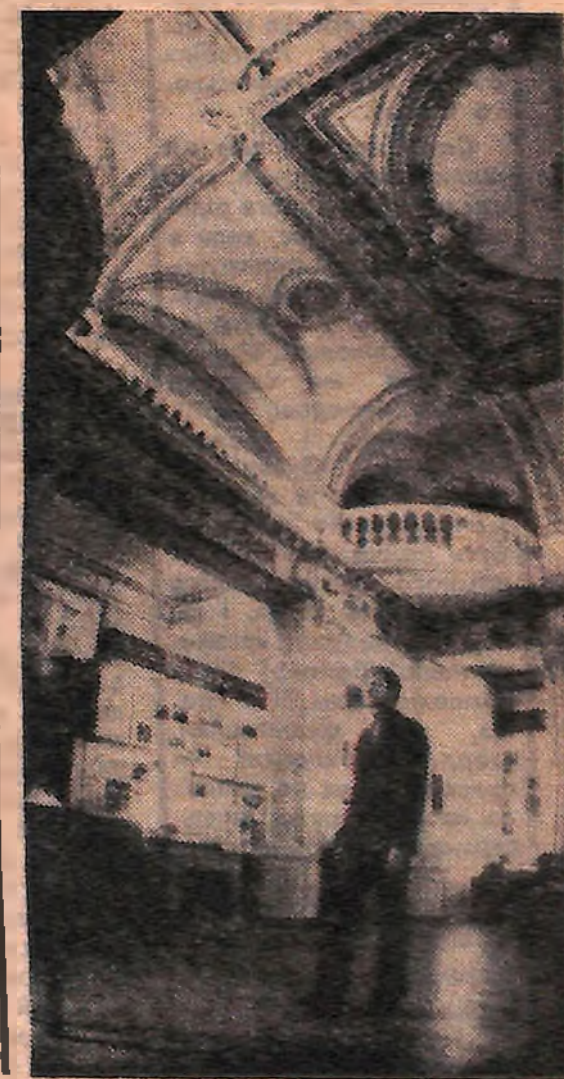
Комсомольський квиток... Він — більше ніж документ. Він — символ молодого покоління Країни Рад. Дорогий символ, ціну якому складають тисячі й тисячі молодих життів. Недарма в музеї «Молодої гвардії» в Краснодарі так любовно бережуть комсомольські квитки молодоговардійців, їхні тимчасові комсомольські посвідчення з поміткою «є дійсним на час Вітчизняної війни». Недарма так вражає увагою об-

палений війною комсомольський квиток у музеї легендарного «Спартак» у Красногирці Голованівського району. Важко розібрати на тому квитку ім'я комсомольця, якому він належав, але чітко проступає з його сторінок щось значніше: доля покоління.

Так, спілчанський квиток завжди був із комсомолом. Як свідчення приналежності до когорти молодих, завзятих, глибоко переконаних у правоті комуністичних ідеалів, завжди готових до подвигу людей.

Які шляхи творення пройдені тобою, комсомоле! Які славні трудові віхи на цьому шляху: Дніпрогес і Магнітка, Комсомольськ-на-Амурі і Уренгой, КамАЗ і БАМ... Про них знають, ними захоплюються мільйони. Про них нагадують шість орденів на твоєму комсомольському квитку — шість нагород Батьківщини. Тож, вступаючи до спілчанських лав, одержуючи з рук старших товаришів цей квиток, освячений потом і кров'ю попередніх поколінь, про що думаєш ти, молодий сучаснику? Може, саме тепер ти до кінця усвідомлюєш, що, мовляки пенінськими словами, «взяв на себе завдання допомогти партії будувати комунізм і допомогти всьому молодому поколінню створити комуністичне суспільство»? Може, це розуміння приїде до тебе трохи згодом, коли настане час перевірки міцності твоїх переконань? Віднині ти — один із багатомільйонної Спілки, її часточка, живий нерв, її надія.

«НЕ ХВИЛЮНТЕСЬ, ВСЕ БУДЕ ДОБРЕ»

Я КБИ їй тоді сказали, що вона ще колись на рівних змагатиметься із Марфою Савченко, то не тільки не повірила б, а й образилася. І навіть не через те, що зважитися на суперництво із відомими в області доярками у такому віці було б зухвальством, а через те, що тоді вона навіть не знала, з якого боку до корови підходити...

Закінчувала восьмий клас. З-поміж своїх ровесників виділялась допитливістю, прагненням до знань. І тому вчителі Червоногірської восьмирічки були децю здивовані, коли на їхнє запитання: «Нуди, Тацю, думаєш далі йти вчитися?» дівчина широко відповідала: «Залишусь у селі... Порабляю трохи, а там видно буде...». Не вірилося, бо вчилася у класі Тетяна Цимбал найкраще, на самі п'ятірки і на випускному вечорі їй за навчання вручили похвальну грамоту.

залишалась без постійної доярки. І тоді до завідувачого фермою підійшла Тетяна Ладанюк: «Я візьму групу, не хвилюйтеся, все буде добре».

Сказала рішуче і твердо, так, що за фермою тільки через це погодився. «Завтра ж уранці й виходь», — поставив крапку. Ось тут завтрашній доярці й стало не по собі. Бо досі якось не думалося конкретно про те, що на її плечі лягає така робота. Як у кожній доярці — двадцять корів. І кожну треба доглянути, подоїти. А до цих пір вона тільки пробувала, вже як прийшла на ферму лаборантом. Бо ніколи у їхній сім'ї корови не тримали і ніхто з її рідні (близької і далекої) в колгоспі не доїв корів.

Проте сказала, а слово не горобець. Та й не збиралась вона відступати. Злякалась трохи тільки, що може бути щось не так...

Обійшла ввечері корівок своїх, придивляючись до них, запам'ятовувала кожну, а вони — ніякої уваги, хоч бери та

«УМОВИ ДЛЯ ВСІХ ОДНАКОВІ»

СЕКРЕТАР комсомольської організації колгоспу Юрій Добровольський відрекомендувався:

— Тетяна Ладанюк — член комітету комсомолу колгоспу «Мир», наша п'ятитисячниця, одна з найдосвідченіших...

— Юро, не змушуй мене червоїти, — перебила секретаря, запалівшись на словах, доярка. І трохи дивно було бачити, як неміло, незвично слухала її похвали. У протилежному кінці корівника дівчата співажи. Пісня лилась легко, просторо, з самого серця — так природно звучала.

Чотирнадцятирічній доярці, у якому працює Тетяна Ладанюк, — це з найближчих. Але прибрано у ньому, яство, аж світло — ясла побілені. Посеред корівника стоїть. На столику — пишаний букет

ТЮЛЬПАНИ НА ФЕРМІ

Що залишитися в селі, вона знала напевно. Але не думалося тоді про ферму. Просто поза своїм селом Червоном вона себе не уявляла. І найголовніше не те, чим вона працюватиме, найголовніше, що тут у рідному селі.

Звідтоді, як її нагородять за зразкове навчання похвальною грамотою, і до того вечора, коли вона рішуче скаже завідувачу: «Я візьму групу, не хвилюйтеся, все буде добре», минає чимало років. Кілька професій їй треба буде перепробувати, аби нарешті вирішити остаточно: ось ця — моя.

Кілька років працювала продавцем у сільському магазині. Але все частіше й частіше закрадалась заздрість у душу, коли в магазин приходили засмагли на вітрах, на сонці дівчата з різними ланками. «Робота у полі потрібніша», — думала дівчина і шукала приводу, аби напроситись до цих веселих, працюючих дівчат.

Так буде і пізніше, коли по чотирьох роках у буряківничій ланці вона щодня перевірятиме молоку на жирність, коли матиме справу з вугільними пробірочками, а вже думатиме про роботу доярки. І чекатиме, кілька років знову чекатиме, поки трапиться нагода.

А треба сказати, що стати дояркою у колгоспі «Мир» Гайворонського району непросте. Непросто тому, що доярок тут стільки, скільки потрібно. Разом із підлітками (на той час вони змінили своє дівоче прізвище і готували доньку в перший клас) бачилась дуже туманно, однієї жінки на відступала. «Може, поголів'я збільшиться, що треба буде доярок, може...» — думала лаборантка...

Але нагода трапилася. Одна з доярок виїхала з села. Група з двадцяти корів

сердась. «Нічого, ще звикнете», — тишпа себе надією і так боялась думати про завтрашній день...

Вона пам'ятає ті часи, як ніякі. Важко було відразу. Як же ж рученьки боліли! Особливо на другий, третій день. Але дівчаттам не призначалась. «Це минає, усі ж, мабуть, так починають, а я ж не звикла... Проїде...». Соромилась признатись, тільки ж вони все бачили, але не брались допомагати, бо знали — все одню відмовити, скаже, що сама, що не тяжко. А як закінчувалось доїння, то котрась гукала: «Тацю, ти-но не спиши своїх корів од'язувати, щоб усі разом, щоб не поколошались, по черзі...». І обов'язково поголошували на слові «своїх».

Кормач Микола Федорович Яценко сидів корми посеред корівника і напрошувався у помічників: «Я ось, дочко, закінчу, то прийду, іншу кілька папильників... Ти не дуже уривайся, бо бачу, яка шпра до роботи...». На що доярка відкинулася: «Спасибі, у мене ж є помічник. Десь ось має Слана підійти». Чоловік приходив щодня, випів долали отой нелегкий період, що його називають адаптацією, тобто, коли треба звикнути. Звикнути треба було не тільки до нової роботи, а й до того, щоб рано встати, як устають доярки у селі.

Четвертий рік трудиться на фермі колгоспу «Мир» доярка комуніст Тетяна Ладанюк. Торік тваринниця домоглася пайового для себе результату — від кожної корови надоїла по 5158 кілограмів молока. Це третій результат у колгоспі. Вперед Тетяна Ладанюк пропустила тільки відомих в області шеститисячницю Наталю Рогожину і Марфу Савченко,

червоних тюльпанів у фіолетовому подум'ї бузку.

Щі, це не для стерильного ока. Про естетику виробництва тут дбають серйозно. Виступаючи на зустрічі молодих спеціалістів сільського господарства в лютому цього року, голова колгоспу «Мир» О. І. Рогожин говорив про те, якого значення в останні роки надається господарстві зміцненню матеріально-технічної бази соціально-культурному розвитку села. За цей час на тваринницькій фермі споруджено будинок тваринника з їдальнею, профілакторієм санітарно-душевного відпочинку кращим в області...

Я запитав Т. Ладанюк:

— Це у вашому корівнику працює КМК?

Тетяна усміхнулася і перенітала:

— А що, схоже? Комсомольсько-молодіжні у нас у всіх корівниках. У колгоспі багато молоді. Беручи всі, тому бути в літерах нелегко, спробуй трохи розслабитись — дивись, уже хтось і обійшов.

Ладанюк змагається з Наталею («Вона — моя заперка суперниця!» — каже і дивиться на Наталю), поперечино лідрують. За підсумками першого кварталу вперед вийшла Тетяна — при зобов'язанні 1200 надоїла від кожної корови по 1213 кілограмів молока.

— Місяць тому на зльоті випускників шкіль Мелі Озерянська з Хандупатого навпала з високої трибуни імена доярок, на яких вона хоче бути схожою, у яких вона вчиться майстерності. Серед інших прозвучало і ваше ім'я. Чи не поділились би ви з п'ятигорічними випускниками своїм досвідом — як досягти таких результатів?

Вона відповіла нескоро. Збиралася з думками.

— Одразу важко... Як не було мені у перші дні, а думки кипити роботу, попроситись на іншу не було. Як же це так, думала собі, — кинути? А на кого ж їх, корівок своїх, залишу — вони ж уже звикати до мене почали? Трудитись треба чесно, на совість. Знаєте, я коли ще в школі вчилася, то думала: «Ото хвалить завіди Савченків, мабуть, це так собі, за звичкою, когось же треба...». Чесне слово, так думала, молоденька була. А як прийшла на ферму, як придивилася — такі справді золоті руки у нашого ветерана Галини Тодонівни Савченко, у Марфи Созонівни Савченко, у Наталі Федорівни Рогожної... Одне те, що колгосп успішно селекційну роботу веде, що кормами забезпечує справно, а друге — від самої доярки залежить багато. Ось у нас усім однакові умови створюють, а під сім тисяч надоює поки що одна Наталія Федорівна...

...Вона стояла перед будинком тваринника у білому халаті і тулила до грудей букет червоних тюльпанів у фіолетовому подум'ї бузку. Невеличка, струнка, чорноброва. Лагідна усмішка блукала на її устах: вона, чомусь подумалося, ще не для однієї вчорашньої школярки буде справжньою наставницею.

В. ТЕЛІЖАН.
Фото В. ГРИБА.

Гайворонський район.

Гвардії майору у відставці В. Г. Ляшенку — вчора виповнилося 72 роки. В 1929-му він став комсомольцем, у грізному сорок четвертому — комуністом. У роки Великої Вітчизняної війни брав участь у Сталінградській, Курській битвах, Корсунь-Шевченківській та Яссько-Кишинівській операціях, визволяв від німецько-фашистських загарбників Австрію, Чехословаччину, бився з японськими Інтервентами під Мукденом. Нагороджений двома орденами Червоної Зірки, трьома — Вітчизняної війни, багатьма бойовими медалями.

Як серце веліло

Пам'ятні дні боїв за визволення Радянської України від німецько-фашистських загарбників. Перепраляли танки через Десну. Розвідником було доручено знайти брід. Першим пішов у розвідку колишній наладчик заводу «Червона зірка» Петро Гніденко. Скинувши шинелю, комсомолець переплив річку, кілька годин встояв на воді спливаючи очеретом. А в штабі корпусу доповіли, що місцини треба пускати прямим берегом, бо на лівому суцільна драговина. Відзначився тут підрозділ танкістів уродженця села Куцєволівки лейтенанта Тимофія Шашля, який у вересні 1941-го під с. Штепівкою (Сумська область) на танку віврався на фашистські артилерійські позиції і знищив 6 ворожих гармат, за що був удостоєний звання Героя Радянського Союзу. Я зустрівся з ним з одним земляком — командиром мотострілецької бригади Д. М. Осадчим, який стрімким маршем пішов назустріч військам 2-го Українського фронту, оточивши угруповання фашистських полчищ. Пізніше за успішно проведеною операцією під Яссами йому присвоїли звання Героя Радянського Союзу.

Сотні ночей і днів ми йшли крізь полум'я, визволяючи від ворога рідні міста і села. Нас вели в бій комісари і політруки, першими в атаку кидалися разом з комуністами комсомольці. Вірою і правдою ми служили своєму народові, партії, Батьківщині. І здолали чорну силу. Знову повернули рідні землі її молодістю. То щастя — бути причетним до вікопного подвигу, якого не забудуть люди. І тепер, передаючи естафету нашої бойової слави комсомольцям 80-х років, ми, фронтовики, твердо переконані — прапори, яких не зронено на фронтових плацдармах, у надійних руках.

В. ЛЯШЕНКО,
ветеран 6-ї танкової
армії, комсомолец
20-х років.

ФОТОРЕПОРТАЖ

ОДНА З НАЙУДАРНИШИХ

ОБОВ'ЯЗОК

Більше року минуло відтоді, як на сторінках «Молодого комунара» поділилися своїми думками Герой Соціалістичної Праці, бригадир тракторної бригади колгоспу «Росія» Новоукраїнського району Віктор Степанович Андрияш. Та актуальність статті «Хліб наш насущний» з плином часу не знижується. Навпаки, зростаючи з кожним днем вимоги життя примушують молодих виробників області ще і ще раз переосмислити себе: «Чи працюю я з повною віддачею?», повернутися обличчям до тих проблем, які хвилюють їх трудові колективи. Саме на питаннях підвищення продуктивності праці наголошував знаменитий хлібороб у своєму публіцистичному виступі.

Сьогодні започатковану редакцією розмову продовжують молоді виробники Світловодського району Трудового Червоного Прапора заводу чистих металів імені 50-річчя СРСР. На підприємстві трудяться 14 комсомольсько-молодіжних колективів. Молоді робітники дружно працюють над успішним виконанням завдань четвертого року і одинадцяті п'ятирічки в цілому. Як конкретну програму дій сприйняли вони заклик партії добитися в 1984 році надпланового зростання продуктивності праці і зниження собівартості продукції. Підтримали ініціативу в цьому кращі КМК республіки. Бригада плавильників Миколи Петрова лише наближається до завершення п'ятирічки. Творчо працює і колектив цеху по випуску товарів народного споживання.

Начальник цеху № 2 В. О. КИРИЧЕНКО:

— Робота для мене — це завжди радість, завжди гордість. Радість, коли зняв із верстата зроблену тобою деталь. Гордість, коли бригаду визнано переможцем, і разом з товаришами тебе огортає невмируще схвилювання-піднесення почуття. Але давайте не спрощувати: не все так уже й легко і у трудових буднях. І тим значиміші, тим дорожчі високі здобутки. От, приміром, бригада Людмила Болдовського по випуску товарів широким асортиментом. Стиль роботи, продукція загалом не характерні не тільки для заводу, а й навіть цеху. Та й справно служить той матеріал, що за технічними

умовами не відповідає вимогам основного виробництва. З цього приводу бригадує: певний час бригадує всерйоз не сприймали. Було від чого зневіритися дівчатам. Та досвід наставників молоді складається Галини Петрівни Кондратьєвої, керівника дільниці Івана Іоненка зробили свою справу. За відносно короткий період значно підвищилася професійна майстерність, зросла кількість раціоналізацій. А ще — міцніша особливий настрій, що притаманний дружньому, згуртованому колективу. І сьогодні бригаді є від чого радіти і чим гордітися: працюють у рахунок вересня 1984 року, випускають продукцію тільки високої якос-

Цей колектив молодий: у сійні йому виповнилося всього три роки. Але він має уже свою історію.

— Історія ця пишеться щодня, — говорить групкомсорг бригади по обробці корпусу насоса гідростатичної трансмісії Валерій Цибульський. — Щодня хлопці трудяться по-ударному.

Це не просто слова. Їх може підтвердити тільки тому доводилося спостерігати хлопців у роботі. Зосередженість, кожен рух виважений — такі вони усі, двадцять членів КМК.

На заводі «Гідросила» — 23 комсомольсько-молодіжні колективи. Бригада, яку очолює Микола Сергійович Вахрєнов, — одна з найуспішніших. На підприємстві щокварталу підводяться підсумки соціалістичного змагання комсомольсько-молодіжних. Не раз звання «Кращий КМК заводу» присвоювалось їм.

У чому секрет такої трудової стабільності? Групкомсорг відповідає одразу: — У сумлінності, у високій відповідальності кожного.

Колектив працює за бригадним підходом, а при такій організації праці лідерів не терплять. І ще одна характерна риса колективу — члени бригади випускають продукцію з особистим клеймом.

Молодечий ентузіазм (у колективі — 9 комсомольців) тут органічно поєднується з багатим досвідом, доповнюється ним. На таких висококваліфікованих робітників, як наладчик шостого розряду С. М. Григораш, як бригадир М. С. Вахрєнов рівняються молоді фрезерувальники, шліфувальники, наладчики. Бо бригаді довірена неабияка честь — 60 відсотків їхньої продукції експортується за кордон.

На знімках: зліва — корпуси «Гідросила»; внизу — над кресленнями разом з бригадиром М. С. Вахрєновим радяться члени колективу; справа — за роботою комсомолець Віктор АДАМЕНКО.

Фото В. ГРИБА.

МОЯ ПРОФЕСІЯ — РОБІТНИК

Коли після школи (я закінчував Капітанівське аспірантське) прийшла пора вибору професії, не вагаючись пішов у місцеве профтехучилище № 10. Працівники училища часто бували в нашій школі, розповідали, яких спеціальностей можна набутися в ПТУ. Серед багатьох я вибрав спеціальність слесаря контрольно-вимірвальних приладів і автоматичних.

Минуло три роки. Через місяць я одержу направлення на Капітанівський цукрокомбінат — працювати у цеху контрольно-вимірвальних приладів і автоматичних. За час навчання там став рідним для мене і цих товаришів із групи, бо саме тут проходив і насправді проходив заняття, а мій розклад остання виробничі практики.

Цукрозавод знаходиться через дорогу від нашого МПТУ, і ми часто бачимо, як поспішають через його прохідну на зміну робітників. Кожного дня їде на завод моя мама — вона працює майстром-штукатуром у будівельній бригаді, через цю прохідну щоденно проходить і мій наставник Сергій Санжарівський.

Пам'ятаю, з яким хвилюванням я вперше переступив поріг заводської прохідної. Все для мене було тоді новим, бо вперше в житті потрапив на велике підприємство. А сильні незнайомі прилади позачай у цеху! Навіть не вірилося, що це і сам буду вміло розбиратися у них.

На цукрозаводі працює значна частина випускників нашого училища, немало їх і в цеху контрольно-вимірвальних приладів і автоматичних. Крім Сергія Санжарівського, наставниками є Олександр Фартушний, Олександр Апостол та багато інших. Постійно цікавляться нашими справами бригадир В. О. Розгон та М. М. Васильєв. Вони добре розуміють, що нам, учням, нелегко.

Щоранку разом із моєю матір'ю, з наставниками прохажуємо через прохідну цукрозаводу і я. Поспішаю до цеху, який став уже рідним.

О. КОВАЛЕНКО,

випускник Капітанівського МПТУ № 10, Новомиргородський район.

п'ятирічка і ми

РОЗМОВА З МОЛОДИМ СУЧАСНИКОМ

МІЙ,

ті. Усі члени колективу — ударники комуністичної праці.

Керівник дільниці товарів народного споживання цеху № 2 І. ІОНЕНКО:

— Випускаємо продукцію трьох видів: сонячна батарея БСК-1 і кремнієвий фотоелемент ФЕК — наочні посібники для середніх шкіл; сонячна батарея БСК-2 служить живленням транспортних приймачів середньої потужності.

Нині готуємо випуск сонячної батареї БСК-3 — для живлення транспортних магнітофонів. А це значить, що багатьом треба освоювати суміжні спеціальності. Звичайно, ті, хто працює на одній і тій же техніці і випускає одну й ту ж саму продукцію, добиваються вагомими результатами — всі трудові операції відшліфовані до автоматизму. Проте у таких менше перспектив у боротьбі за підвищення продуктивності праці і зменшення собівартості продукції.

Ось чому дівчата не бояться експериментів. Шукати і впроваджувати, знову шукати і знову впроваджувати — так і тільки так ми досягнемо вагомих надпланових процентів. І у виконанні своїх напружених соціалістичних зобов'язань розраховуємо зовсім не на аврари. За кожної цифрою

— тверезий розрахунок, реалістичний аналіз, прагнення підтримувати високий темп у роботі.

Бригадир КМК по випуску товарів народного споживання цеху № 2 Людмила БОЛДОВСЬКА:

ТВІЙ,

— Як стала я бригадиром, спочатку занепокоїлася: у бригаді 23 робітниця — 23 характерні. Як знайти оту золоту середину у ставленні до них? Без зайвого опікунства, без панібратства і надто офіційного тону. Знайшла-таки. І завдячую цим самим дівчатам, які зрозуміли ситуацію, в якій я опинилася.

Продовжу думку начальника дільниці щодо надпланових процентів. Цього року ми дали слово підвищити продуктивність праці проти плану на 1,2 і знизити собівартість продукції на 0,5 процента. Добитися цього нам допоможе впровадження нової технології напесення контактів струмозмінача (це раціоналізація Іоненка) і ліквідація невинуватих втрат робочих хвилинок під час переміщення робітниць.

Але це зовсім не означає, що потенційні можливості бригади вичерпані. Причому, яку солідну економію матеріальних і трудових ресурсів дало б зменшення частини ручної праці! За таких умов бригадний підхід

за методом якого ми працюємо вже п'ятого року, розкриє всі свої можливості.

Член КМК по випуску товарів народного споживання цеху № 2 Любов МІРОШНИЧЕНКО:

— Становлення справжнього колективу завжди починається із зміцнення трудової дисципліни. Бувало, що дехто з нас запізнавався, допускали навіть прогули. Цим негативним проявом комсомольська організація цеху давала рішучий бій.

НАШ!

Яке важливе щире вболівання дівчат за вирішення внутрібригадних трудових проблем! Пригадую, як п'ятого року тому несподівано залишив колектив оператор прецизійного різання кремнієвих пластин. Посада спеціаліста, складіш, ніж травильник чи складальник. Та коли пролунала «Треба!», кілька дівчат одразу погодилися. Цю роботу тоді довірили мені.

Девізом роботи наших дівчат давно стала стародавня прославлена хіба роб В. С. Андрияш заклав свою статую: «Діло, яке ми робимо, завжди потрібне людям. А раз так — даймо те робити його якнайкраще!».

Розмову записав

А. БЕЗТАКА.

М. Світловодськ.

ЛЮДЯМ ЖИТО ЖАТИ

Поки підросали мої сини, часто просили розповісти про війну, про те, як відродили люди рідне село, наш край у повоєнні роки. Для хлопчиків це було пізнанням життя, нашої історії, для мене — подорожжю в юність. Хоча найщасливішу і найбільш безтурботну пору життя у мого покоління обпаліла війна...

Влітку 41-го мені не виповнилося й сімнадцяти. Добре пам'ятаю ті погожі дні, коли жайвораи кликали хліборобів у поле, а ті не могли їх послухати... На дорогах уже майчили зелені гімнастерки, воєнні автомобілі. Пам'ятаю, як стояв з рюкзаком за плечима і, мов заціпенілий, дивився у той бік, де фашистські літаки тільки що скинули бомби. Горів хліб, чорний дим котівся до Гурівки... У той же день і попрощався з селом. На фронт не брали. Тож вирішив податися в Кузбас — у шахті люди завжди потрібні.

Працював шахтарем. А з 1943-го — служив в армії, далекий Іран. Повернувся в село через п'ять років. Знуджувався за полем — як-не-як хліборобського роду... А воно, порите снарядами, окопани тільки й чекало турботи молодих і завзятих. Чим же орати, сіяти? Техніки мало, коней теж. Та й рук людських не вистачало — багато моїх односельців не повернулося з війни. Дехто не здатний був уже трудитися на повну силу — поранення підірвали здоров'я. До того ж країна кликала молодь на відбув до таких гігантів нашої індустрії, як «Дніпрогес», «Запоріжсталь», Харківський тракторний. Я залишився в Гурівці, відбудовував своє господарство і... мріяв. Мріяв стати механізатором.

Незабаром, коли колгосп потроху почав ставати на ноги, закінчив курси трактористів і вправив залізну машину на лані. Ми тоді днювали і почували в полі, робили все, щоб якнайшвидше з'явився хліб у людей на столі. Не окраєць, не пайка, а білі духмяні палатинці.

Минав рік за роком. Розквітало село, багатшав колгосп. Підросли і сини мої — Іван та Микола, вступили в комсомол. А коли настав час обирати життєвий шлях, обидва пішли моєю стежкою — у поле. Зараз працюють механізаторами.

Вийжджаю щоранку в поле своїм Т-150 і не можу погляду відвести від клону озимої пшениці. Щасливий мене професія! Найцінніше, чого досягла людина за століття — сіяти зерно, вирощувати хліб. Тільки б не горів він, як улітку 41-го...

Г. ЧЕРЕП'ЯНИЙ,
механізатор колгоспу
імені Горького, кавале-
р ордена Леніна та
Трудового Червоного
Гіпюра.

Діпінський р'язь.

ЗОРЯНИЙ І ТРУДОВИЙ ЧАС

*Дорогі мої земляки!
Шко сергєний привіт
всім молоді степового краю.
Хліборобам шахтарям
металургам залізничникам,
студентам і школярам
Ватаю, щоб ніх 60-річчя
присвєнені комсомолу імені
Великого Леніна став дал
всім роком нових здобутків
у труді і навчанні!*

М. Савенко

ЦІЛЕ- СПРЯМОВАНІСТЬ

Вводючи в курс справ, секретар комітету комсомолу підприємства Микола Чабан пояснив, що бригада, як комсомольсько-молодіжний колектив, сформувалась давно. Та лише в останній рік десяти п'ятиріччя остаточно знайшла своє місце за психологічною сумісністю.

електромеханічного. Та найбільше радості і хвилювань вона принесла цеху № 101. Саме в ньому працював і з нього почав свій зоряний шлях земляк заводчан. Не зговорючись, зібрались вони тоді біля стенда свого соціалістичного зобов'язання. Вирішили через комітет комсомолу просити адміністрацію заводу зарахувати в члени їхньої брига-

рахунок вироблення спеціфічних прийомів складання, пайки, фіксації елементів трансформатора. Ось тоді ми й вирішили освоювати ці прийоми прямо в робочому порядку, але не всі зразу, а по чергово. Це, по-перше, зберегло на постійному ритмі темп виробництва, а по-друге, дозволило бригаді за короткий час значно підвищити продуктивність праці. Так ми з честю ви-

заходять про діла молодіжних колективів. «Жити і працювати по-комуністичному!» — цей девіз, що вперше прозвучав з уст робітників депо Москва-Сортувальна три чверті віку тому, сьогодні стає законом життя сотень тисяч юнаків і дівчат. Бригада імені XXVI з'їзду КПРС, де керівником Валентина Поліщук і групкомсоргом Світлана Назарець була ініціатором змагання за право носити почесне звання. Вони ж стали і переможцями, виборовши це право. Вони були піонерами і в соціалістичному змаганні за право стати на почесну вахту і працювати за земляк-космонавта. Їх патріотичний почин гаряче підтримали інші бригади цеху і заводу. Та поки що першість за-

ХРОНІКА КОМСОМЛЬ- СЬКОГО ЖИТТЯ

Рік 1980—1981. Молоді хлібороби Новоукраїнського району вийшли переможцями серед комсомольських організацій області на жнивах і вдрузі підряд заволоділи перехідним призом обкому комсомолу імені космонавта-земляка двічі Героя Радянського Союзу Л. І. Попова. Серед переможців обласного змагання молодих жнивників був комбайнер з колгоспу імені Пархоменка Володимир Шинмарьов. Хлібороб прагнув єдиного — ростити хліб і збирати врожене до колоска, до зернини. В цьому убачав своє святе поклоніння. Тож і став до лав тих, хто змагався за право вибороти приз імені славетного зоряного побратима космонавта-земляка Л. І. Попова. Знав, напевне, перемога легко не прийде. Готувався сам, а техніку з подвійною увагою, кожен вузол — наче вперше бачив, оглядав, перевіряв по кількості разів.

Володимир Шинмарьов не раз очолював змагання молодих хліборобів свого району. В шереңі переможців постійно крокували водії вантажного автомобіля автотранспортного підприємства 10041 Василь Юрескул та комсомольський колектив молодих кукурузоводів з колгоспу «Дружба», який очолював Валерій Волощук. У 1982 році володарем призу стали хлібороби Долинського району.

Нині, збагативши свій досвід, до хліборобських лав прийшло нове покоління, яке за традицією старших вступає в боротьбу за першість на жнивах-84 з новою силою. І хай змагання знову змінить лідера, бо це — важлива умова ділового соціалістичного змагання, головною прикметою зростаючої майстерності молодого змін.

М. САВЕНКО.

М. Олександрія.

З КОГОРТИ

— Кажуть, везучим і везе...

— Та я скажу, що це не так. Щастить тому, хто постійно в пошуку, хто не стоїть на місці, відпрацьовує до тонкощі прийоми і технологію виробництва. Ось саме такі якості прищепили кожному члену цього колективу. Та ще коли ці якості шліфуються, удосконалюються і як досвід збагачують кожного і колектив у цілому. Це вже перемога не тільки на сьогодні, а й приціл на прийдешнє. В розмові з членами бригади, членами комітету комсомолу та ватажками осередків думка всіх сходилась на одному.

НАУКА ПРИКЛАДОМ

У становленні бригади імені XXVI з'їзду КПРС значну, якщо не головну роль відіграла наставницька робота майстра бригади кавалера ордена «Слава» другого і третього ступенів Лідії Кузьмівни Терещенко. Вона не виводила колектив за руку, не була йому нянькою. Вчила особистим прикладом. Підказувала, пояснювала, терпляче чекала, коли щось не виходило з перших проб. Домогалася, щоб кожен член бригади на місці окремих деталей навчився розпізнавати голівне в роботі. З часом це принесло свої плоди, збагатило їх обопільно. А бригада зробила ще один крок до свого становлення.

ЗРОСТАННЯ

А згодом в усіх крісах проявився і характер бригади, політична зрілість кожного її члена, колективізм і громадянськість. А сталося це тоді, коли боротьба за право називатись колективом імені XXVI з'їзду КПРС набула кульмінаційного напруження. Саме тоді надійшло повідомлення ТАРС, що командиром першого космічного польоту основної експедиції на станції «Салют-6» став Л. І. Попов. Ця звістка стала дорожчим подарунком для всіх заводчан

На Олександрійському електромеханічному заводі працюють 35 комсомольсько-молодіжних колективів. Лише в цеху № 101 їх — одинадцять. Тут же трудиться і бригада по складанню малогабаритних трансформаторів. Її члени в трудовому змаганні вибороли право називатись колективом імені XXVI з'їзду КПРС. І кожен наступний рік п'ятиріччя вони з честю захищають це почесне звання.

КОРЧАГІНЦІВ

ди Л. І. Попова на час польоту.

ГЕРОЇ ЗА ГЕРОЇВ

— Працюючи за себе і за нашого нового члена бригади Л. І. Попова, — загадує електромонтажниця, молода комуністка Люба Пашенко, яка нагороджена знаком ЦК ВЛКСМ «Молодий гвардієць п'ятиріччя» і ступе-

тримали 185-добову космічно-земну вахту. А згодом ми отримали телеграму від Л. І. Попова, в якій він дякував нас за честь, якої удостоївся на рідному заводі, бажав усім успіхів і щастя в житті.

ВОНИ БУЛИ ПЕРШИМИ

Праця і творчість... Ці

ними. Вони вже двічі вибороли це право.

ВИТОКИ СПАДКОЄМНОСТІ

А завтра буде новий пошук, нові здобутки, до яких КМК готують себе вже зараз. І завірець їм сьогодні служать ветерани комсомо-

лу — начальник цеху № 101 Олександр Федорович Клевик, начальник планово-диспетчерського бюро цеху Микола Іванович Тюх, які разом з Леонідом Івановичем Поповим працювали робітниками в складальному цеху. Нині їхні портрети прикрашають заводську Дошку пошани, нагадуючи про нерозривний зв'язок і спадкоємність комсомольських по-

ня, — ми вирішили проаналізувати технологічний режим роботи кожного члена бригади. При цьому виявили цікаву закономірність. Деякі наші товариші значно перевершують свої нормативи тільки за

поняття, чудово ототожнені в поетичних рядках М. Т. Рильського, останнім часом все частіше вживаються в одному контексті. Особливо, коли мова

колись, шістдесятирічну історію яких сьогодні утворює молоде покоління.

Гарт — на цілині

У житті кожної людини є події, які вона згадуватиме завжди. Для мене неабияким залишиться час, коли на заклик луганово-березанського Ілєнуму ЦК КПРС 1954 року зі своїми однопітками вирушав на освоєння піщаних і перелогівих земель. На вагонах, у яких ми їхали в Казахстанські степи, були прикріплені полотнища з написами: «Ми, українські комсомольці, будемо дружно, пліч-о-пліч працювати поряд зі своїми братами — казахами і росіянами!». А в наших заявах у райкоми

комсомолу зазначалося: «Прошу вважати мене добровольцем», «Донір'я парії обіцяю виправдати», «Труднощі нас не лякають».

І кожен з нас прокладав свою заповітну борозну, щоб потім зробити тут шедрий засів. Коли цього-річної весни зі своїми молодими друзями комсомольцями Василем Шулярем та Юрієм Попереним за два дні перекрили три змінні норми, нам по-доброму заздрили інші механізатори. Я ж тоді розповів хлопцям, що трид-

цять літ тому на цілиніних землях ми встановлювали ще вищі рекорди — викопували і по н'яг-сім норм. Нас надихав приклад комуністів, ветеранів. Весь цілиніний край знав тоді про ленінградця І. І. Іванова, котрий під час захисту рідного міста від ворога був поранений, втратив обидві ноги. Ось приїхав в Казахстан, став висококласним механізатором. За ударну працю двічі отримав Золоту Зірку Героя.

А як не згадати 24-річ-

ного директора радгоспу «Київський» О. Христенка! В його господарстві, яке виплолювало, було тридцять тисяч гектарів землі, двісті тракторів і комбайнів, які обслуговували шістьсот робітників. Це був справжній герой-цілиніник. І таких серед нас було сотні.

І сьогодні, коли ми своїми руками примножуємо багатство рідної ниви, боремось за високу культуру землеробства, нам неабияк допомагає досвід, набутий тридцять літ тому за тис-

чі кілометрів від рідного дому.

Так, цілині загартувала нас, стала школою нашої життєвої. Вона ще більше зрідила представників багатьох національностей рідної Вітчизни. Цілині стала яскравою сторінкою в славному літописі доблесних справ Ленінського комсомолу.

І. ДАЦЕНКО,
механізатор радгоспу «Устинівський», учасник освоєння цілини і перелогівих земель.
Устинівський район.

Хочеться почати з того, що найперше й найбільше вражає приїжджого у Пантазіївці: з архітектурного ансамблю центральної частини села. Старожили розкажуть вам, що він сформувався протягом останніх 10—12 років. Вдало доповнюють ошатні будівлі центру зелені насадження. Коли йдеш уперше центральною вулицею села, яка так і називається — Центральною, мимо чудового універсаму, будинку культури, клубу, адмінбудинку з фонтаном, школи, дитсадку, то думаєш: тут мають жити добрі, трудящі люди. А трохи агодом переконалися, що так воно і є.

Всі зацікавлені особи

СПОСІБ ЖИТТЯ — РАДЯНСЬКИЙ

ТОГО ДНЯ Іван Борисович вирішив поїхати до Знамен'янки — по-ра було на чергову приїмку до ателє, де замовив костюм. Воно, звичайно, ніби й незручно з роботи відпрошуватись, та з іншого боку дружина ня-полягала, щоб костюм був саме індивідуального, «міського» пошиву. Щоб, мовляв, не сором було в ньому між люди показатись. Повернувся післяобіднім автобусом.

Рідна вулиця була безлюдною — зараз усі в полі. Першо, й агроном Віктор Вихристюк з хлопцями там. Він, секретар комсомольської організації колгоспу, не любить у ком-торі сидіти — все більше в полі порядкує. На якусь мить Іван пошкодував, що він не серед ступу, не з хлопцями. Ну, та що вже зараз про це думати — час пізній. Хоча трактор його, як завжди, «на ма-зі». З усмішкою подумав: силішки разів уміє хотів залишити механізаторську роботу (характер гарячий має, а в роботі буває щось не так — уже й вибухнув: нину, мовляв), та щоразу, перегорівши, розумів, що без сталевого коня, без друзів-механізаторів, без важкої й кипітної роботи він уже буде на віні. Та й те: схиляють у бригаді, що шумів Іван легкого хліба.

Чого-чого, а легкого хліба Борисович не шукав і не шукає. Та й хто із хлопців його шукає? Он Михайло Ярмаченко, який ім'я ні-нішньої весни занесено на районну Дошку пошани, — хіба він хоче легкого хліба? Або Валя Селецькова, який доводилося чимало по-старатися, доки довела де-кому, що і їй, дівчині, мож-на довірити потужного трактора?

Він, Іван Борисович, хоча і не з найперших серед механізаторів, але й не з останніх. Дома не за-зичується. Ось і в нову хату, збудовану колгос-пом, не мав часу одразу вселитися — все в полі та в полі. Посівна...

Отан роздумуючи, Іван порався по господарству. Невелике воно у нього: хата на чотирі кімнати з ванною, комора та погріб — ото, власне, й все. На-шіть городу поки що нема біля обійстя: ця вулиця — Садовою зветься — тільки-тільки забудована, ще не встигли завестися.

Треба сказати, що цього року правління господар-ства пішло на експеримент — біля самого в'їзду до Пантазіївки почали бу-дувати 16-квартирний дво-поверховий будинок. Це вперше, але, як висловився секретар парткому колгоспу імені Дзержинського В. Я. Гетьманець, і востан-ке. Володимир Якович вва-

жає (і у нього чимало од-нодумців), що в процесі створення відмінностей між містом і селом слід вихо-дити з іншого: впровад-ження передових техноло-гій і форм організації пра-ці в колгоспному вироб-ництві, поліпшення побуто-вого обслуговування колгоспників, якомога повні-шого забезпечення їхніх культурних потреб...

ДО РЕЧІ, про впровад-ження передових форм організації праці: якщо в рослинництві колгоспу не питання ще не вирішено до кінця (на те є особливі причини), то у тваринництві в результаті тривалих по-шуків знайшли оптималь-ний варіант. Цехова систе-ма організації праці на мо-лочнотварній фермі, де утримується більше тисячі корів, дозволила перейти на двозмінну роботу. Те-пер кожна доярка доїть групу в 50 корів увечері та вранці і в обід наступного дня. Після цього протягом доби вона вільна від робо-ти. Заграти праці на одну корову при цьому, як ба-чимо, залишилася незмін-ною, а от робочий час ви-користовується вдвоє ефек-тивніше.

— Для нас, доярки, — додає до сказаного Тетяна Борисовна, дружина на-шого знайомого І. Борисов-ича, — не останнє значення має й той факт, що тепер є можливість і за домом доглядати, і з дітьми біль-ше часу проводити. Та й робота не надто стомлює, більше задоволення при-носить... Виробничі проце-си, до речі, на нашій фер-мі в основному механізо-вані.

Слова молодої доярки промовисто доповнюють цифри, які мені навели в конторі господарства. На кінець травня тут було ви-роблено на 185 тонн моло-ка більше проти відповід-ного періоду минулого ро-ку, майже в півтора рази перевищено план по на-долах молока на корову. Перевернені були плани продажу його державі.

Звичайно, у них досяг-неннях труд багатьох: і доярки, і кормозготівель-ників, і зоотехнічних пра-цівників. Постійно дбає про забезпечення хороших побутових умов колгосп-ників правління колгоспу, і в першу чергу його голова В. Г. Аленков: мається на увазі і зведення чудових ПТО на тракторному ста-ні бригади, і приготування гарячих сніданків для тваринників у колгоспній їдальні, і випікання хліба («У місті такого не ку-

пим» — кажуть пантазіїв-ці) у колгоспній пекарні, і організація медичного об-слуговування жителів села тощо.

Що й говорити, похвали-тися є чим. Однак заступ-ник секретаря комсомоль-ської організації колгоспу

Імені Дзержинського Тетя-на Денишук повила мову про інше:

— Мені здається: коли надто часто намагаєшся, що про молодих турбуються, дбають, думають і тому по-добно, то це ніби натяк на певну пасивність. Інфан-тильність молоді. Правиль-но, турбота потрібна. Але і самим молодим слід актив-но турбуватись про спіль-не, колективне!

ПАНТАЗІЙКА — село невеличке, в ньому жи-ве трохи більше 800 чоло-вік. І кожна людина тут на виду. А молода — в першу чергу, адже молоді — це надія, це майбутнє села. Що гріха таїти — далеко не всі випускники місцевої школи залишаю-ться в селі. А що ж ті, які залишилися? Як вони дбають про рідне село і свій колгосп?

Не знаю, може і є серед них байдуки, але я таких не зустрів. Зате мені роз-казали про інших. Моло-дий агроном Лариса Авра-менко, наш знайомий Іван Борисович, або Валя Се-лезньова. Хіба вони бай-дуки? Славно вони труди-ться в колгоспі.

Недавно на зборах меха-нізаторів тракторної брига-ди колгоспу відбулася гостра розмова про проф-орієнтаційну роботу у міс-цевій середній школі. Ко-муніст Любов Бричка кри-тикувала правління за по-слаблення цієї роботи. І що ж? — Уже відбулося кілька цікавих зустрічей школярів із передовиками, учні стали частішими го-стями в тракторному ста-ні бригади.

Так, молоді відіграє да-леко не останню роль у житті села. Ось ще одне підтвердження тому: із 25 депутатів сільської Ради 10 — молоді, серед них — Марія Ключик, передова доярка, Валерій Шелест — агроном, Олена Халаяко-вичка, Михайло Ярмачен-ко — механізатор. Всі вони дбають про своє се-ло, бо по-справжньому люблять його.

Незабаром на вулиці Садової, де в нових будин-ках поселилися родини Борисовичів, Штаналів, Сав-чуків, буде прокладено ас-фальт, тротуари. Зникнуть останні ознаки новобудови біля обійстя колгоспників. Але це тільки початок іста-торії вулиці. Тому що мешканці її — люди в ос-новному молоді, які тільки переступають поріг зрі-лості. Вони ще тільки на-шляху до своїх життєвих вершин. І вони особливо зацікавлені у тому, аби село й далі розвивалося, росло, розвітало. Тому, що тут жити їм, і їхнім ді-тям: хліборобському роду нема перепаду.

П. СЕЛЕЦЬКИЙ,
спеціор «Молодого комунара».
Знаменський район.

М И так часто повторюємо це слово — щастя. Ба-жамо його друзям, близь-ким, собі, знайомим і незна-йомим. Кожен із нас визна-чає по-своєму, що таке щастя? Кохання, справа до душі, справжній друг, радіс-ний сміх дитини, теплий хліб на столі...

Щоб співали птахи, повин-ні мовчати гармати. Щоб мати усміхалася, заколи-суючи сина, потрібна апен-деція у завтрашньому дні. Без війни, без стільку без-страждань. Здавалося б, так просто: кожен день люд-ства — мирний день... Хіба є щось надприродне у тому, що небо повинно бути голу-бим, трава — зеленою, ді-ти — здоровими, батьки — спокійними за їхнє майбут-нє. Та це не до владости ім-

В ЄДНОСТІ НАША СИЛА

періалістам. На словах пік-луючись про мир, насправді вони б'ють у барабани війни. Зараз, коли на планеті не-спокійно, коли імперіаліс-тичні кола США, НАТО роз-кручують новий виток гонки озброєнь, намагаючись до-сягти військової переваги над СРСР, країнами Вар-шавського Договору, все-сильніше і впевненіше за-вучить голос людей доброї волі: «Ні — війні! Мир — планеті!».

Для молодих виробнич-ків Кіровоградщини стало доброю традицією зараха-зувати у свої колективи комсомольців — героїв Ве-ликої Вітчизняної війни, а зароблені ними гроші, кош-ти, одержані за випуск над-планової продукції — над-силати до Фонду миру. За минулий рік внесок труд-ящих нашої області у Радян-ський фонд миру становив 1 мільйон 700 тисяч карбо-ванців, а за п'ять місяців ни-

ншнього року він склав уже 1 мільйон 424 тисяч карбованців.

Юнаки і дівчата області, як і молодь всієї країни, го-туються до XII Всесвітнього фестивалю молоді і студен-тів. Влітку 1985 року стрі-чатиме посланців миру і дружби столиця нашої Бать-ківщини Москва. На стягах цього Всесвітнього форуму молоді будуть написані сло-ва, що виражають мрію і волю мільйонів: «За антиім-періалістичну солідарність, мир і дружбу».

Наприкінці минулого ро-ку комсомольці Кіровоград-ського виробничого об'єд-нання «Дружність» відіслали відпрацювати один день у фонд XII Всесвітнього фе-стивалю молоді і студентів. Цю ініціативу підтримали комсомольсько-молодіжні колективи, студенти і учні технікумів та профтеху-лиць міста.

Л. ЯРМОЛЕНКО

«Ядерному вибуху — рішуче «Ні!».

Фото В. ГРИБА.

ДО ОТОЇ СЛАВИ

ГОТОВІ НА ПОДВИГ

В Олександрійському профтехучилищі № 7 я набував професію буді-вельника, і готувався до армійської служби. За-хоплювався багатобор-ством ППО, класичною боротьбою, кульовою стрільбою. Перед дер-жавними екзаменами склав заліз з фізичної та військово-технічної під-готовки.

Надого запам'ятаю-ть уроки мужності — в училищних аудито-ріях, міському крає-знавчому музеї. Ко-лишні фронтівники, наші педагоги розповідали про комсомольців-під-пільників М. Олєфіренка, Ф. Шапка, М. Пашенка, Т. Комлика, О. Ошкул-ова, які боролися з воро-гом на окупованій тери-торії. Ми збирали мате-ріали про робітників ру-доремонтного заводу І. Захарченка та Й. Куд-рю, котрі, ризикуючи життям, зберегли в роки війни пам'ятник В. І. Ле-ніну, встановлений на те-риторії підприємства ще

в 1935 році. В кімнаті бо-йової слави поповнова-ли експозицію докумен-тами про почесного гро-мадянина Олександра І. Д. Діброву — учасни-ка громадянської війни, командира партизан-ського з'єднання.

Пишаюся тим, що Ле-нінський комсомол дав мені наказ зійти бере-го-ти кордон Батьківщини. І щиро дякую своїм учителям, наставникам, котрі допомогли мені здобути високий гарт перед солдатською служ-бою.

Навчаючись у школі молодших командирів, мав уже певні знання і навички в бойовій підго-товці. Виручала перед-усім спортивна майстер-ність, витривалість. І як-би не та схождення в школі, профтехучилищі, то тут, на кордоні, дове-лося б надолужувати програне.

Вивчаючи матеріали Всесвітньої наради секретарів комсомоль-

ських організацій, що і ще раз ми з товаришами перечитуємо текст про-мови на ній К. У. Чернен-ка. А він підкреслював: «Сучасна військова служ-ба — справа, арозуміло, не легка. Вона вимагає безупинної праці, систе-матичного тренування, вольового загартування, психологічної витримки і постійної зібраності». Так, ми маємо планати в собі білцїаский харак-тер, щоб виправдати довіру партії, народу і чесно виконати свій обо-в'язок перед Батьківщи-ною. Намагаємось слу-жити Батьківщині так, як служили наші діди, герої Великої Вітчизняної. Ми стоїмо на кордоні, який надійно перекритий, аби на радянській землі мо-гли спокійно жити наші співвітчизники. Жити і працювати, щоб ще мо-гутнішою була наша дер-жава».

В. ЛЯМЗІН,
Н-ська прикордонна застава.

Росту із заводом

Хто з нас, молодих, не мріє про незвичайні Ко-
рою у юності не кликали
звідані далі, невідомі
рай? І хто з нас не ро-
мантик?

Я родом із Вінниччини.
Проте коли підходив до
кінця строк моєї служ-
би в Радянській Армії,
аже знав, що поїду на
Кіровоградщину, на
ударну комсомольську
будову — 11-й цукровий
завод у Липнявці Доб-
ровеличківського району.
Тут здобув спеціальність
бетонника. Трудову біо-
графію починав на за-
кладанні фундаментів
головного та адміністра-
тивного корпусів — пер-
ших споруд на будові.

На ударну комсомоль-
ську прибувала молодь.
Беручка, енергійна. Ро-
бота закипіла. Я зрозу-
мів, що обмежуватися
однією професією на та-
кому важливому об'єкті
замало, і оволодів су-
міжними — тесляра і
зварника.

Захопився роботою.
Незабаром у нас на бу-
дові розгорнулося со-
ціалістичне змагання.
Дух трудового супер-
ництва додавав наснаги.
Кожен із нас розумів,
що якнайшвидший пуск
заводу сприятиме реалі-
зації Продовольчої про-
грами. Поряд із стріла-
ми підйомних кранів у
голубу височину здійма-
лися багатопверхові
житлові будинки, гурто-
житки, інші споруди.

На будові я пізнав ці-
ну справжньої дружби,
товариської взаємови-
ручки. А це — знайшов
своє особисте щастя.
Дружина Олена працює
тут же. Підрастає наша
донька Людмила. А не
так давно і новосілля
справили — маємо чу-
дову двокімнатну квар-
тиру.

Недавно мені виявили
високе довіря, прийняв-
ши в члени КПРС. Очо-
лив бригаду бетонників.
Працюємо з подвійною
енергією, значно переви-
конуємо змінні норми на
укладанні бетону. Нині
утримуємо першість у
змаганні бригад будови.
Добре працюють молоді
бетонниці Надія Євду-
нова, Світлана Аврамова
та інші. Свої трудові здо-
бутки у ці дні ми при-
свячуємо 60-річчю при-
своєння комсомолу іме-
ні Володимира Ілліча
Леніна.

Завод став мені рід-
ним. Разом з ним виріс
не тільки я — молодий
робітник, з ним виростає
і наші діти, ті, хто співа-
тиме пісні комсомоль-
ського покоління 2000-го
року...

В. ЕНГЕЛЬ,
бригадир бетонни-
ків ПМК-1 тресту «Ки-
ровоградмашбуд».

Добровеличківський
район.

ТА ПРЕМ'ЄРА не виправдала наших споді-
вань. Зараз, майже через п'ять років, ме-
ш здається, що якби взяли тепер за цю ж са-
му роботу, все було б зовсім інакше. Тоді ж не
був готовий до цього ні молодий колектив, ні
глядачі... Спектакль приніс одні розчарування.

— Було бажання кинути задумане, почати
підточувати думки про власну безсилість...
— Ні, цього не було. Сумніви закрадалися. Без
сумніву не може бути поступу вперед. Коли ти
занадто впевнений у своїх можливостях, коли
не можеш критично глянути на себе збоку —
тебе неминуче чекає поразка. Рано чи пізно, і
навіть при безперечних обдаруваннях.

Я зрозумів: треба людям довести, що можна
у селі створити хороший театральний колек-
тив, що йому під силу складні завдання.

Для другої вистави я взяв самих школярів.
З ними швидше можна досягнути успіху, бо
хлопчики і дівчатка тримаються природніше.
Підбирав виконавців з відповідними характе-
рами, щоб легше їм було, як кажуть, «входити
в роль».

На спектакль «Жорстокі ігри» за п'єсою О. Ар-
бузова пішов рік. Прем'єра пройшла з успіхом.
Вільшанці повірили в реальність наших потуг.
Були оплески, квіти. Я радів за своїх юних
артистів. А скоро довелося і з ними розпроща-
тися — хтось їхав учитися, хтось працювати до
інших міст...

— Вікторе, вам уже кілька разів доводилось
набирати колектив. Та й зараз, хоч ансамбль і
складається, театр поповнюється новими людьми. За
якими принципами добираєте акторів? Мені у
зв'язку з цим запитанням згадуються спомини

«Я — ЗА ЗДОРОВЕ САМОЛЮБСТВО...»

нашого славного земляка Гната Юри. Свого
часу йому страшенно кортіло потрапити до
першого на Україні стаціонарного театру у
Києві, очолюваного Миколою Садовським, але
знаючи, що Микола Карпович «приймав акто-
рів високих на зріст, з показною зовнішністю, з
хорошими голосами», він, у майбутньому на-
родний артист СРСР, широко зізнавався, що «з
моїми даними до нього не варто було й поти-
катись...».

— Таке собі міг дозволити Садовський, про-
фесійний режисер. Наш театр самодіяльний, і
з цього треба виходити. У самодіяльність від-
крита дорога всім без винятку. І якщо ти хо-
чеш спробувати себе на сцені — прошу. Але
актором ти станеш тільки тоді, коли працюва-
тимеш.

Дуже важливо мати природні дані для ак-
торської роботи — зовнішність, дикцію, — але
при першому знайомстві я, чесно кажучи, сві-
домо заплющую на це очі. Людина прийшла,
може, висловити себе, відкрити себе в самому
собі, і якщо це не миттєве бажання, а справж-
ня потреба — така людина залишиться в ко-
лективі.

— Яку рису ви найбільше ціните у самоді-
яльному акторові?

— Здорове самолюбство. Не знаю, чи це бу-
де правильно, може, мене не так зрозуміють,
то спробую пояснити. Йому не має бути бай-
дух — що про нього скаже глядач. Він повин-
ен так викистися, щоб глядач або полюбить
його героя, або обурився чи зневажив, тільки
б не зостався байдужим. Ти мусиш віддатися
ролі. І хай, може, у тебе ще не все вийде, май-
стерність прийде згодом, ти тільки не збайдужі-
й.

Часто трапляється таке — в актора не вдало-
ся роль. Він переживає, мучиться. Слабший ки-
не і не прийде більше на репетиції нового спек-
таклю. Справжній amator повернеться. Незва-
жаючи на невдачу. Бодай для того, щоб довести
самому собі — поразка була випадкова. Такі
актори, із здоровим самолюбством, мені імпо-
нують.

— І багато у вашому народному таких само-
любних?

— Ядро уже склалося. Це інструктор-мето-
дист районного будинку культури Неля Новак,
заступник голови колгоспу «Аврора» по роботі
з молоддю Олег Швець, інженер Михайло Ша-
лапко, заступник директора кіномережі Леонід
Черних, завідувач відділом газети «Ленінська

зоря» Галина Шалапко... Всього ж у театрі
більше двадцяти аматорів.

— Ампаторське сценічне мистецтво від профе-
сійного відрізняється, мабуть, не тільки тим,
про що йшла мова досі?

— Так. І хоч деякі моменти, що відрізняють
самодіяльність від професійності, носять у нас
чисто суб'єктивний характер, але поки ще вони
є. Ми не маємо досі свого приміщення. В буди-
нку культури репетируємо лише раз на тиж-
день, коли не демонструють фільми (у Віль-
шанці кінотеатр будується). Особливо сутожно
в цьому плані доводиться напередодні огляді,
коли репетирувати треба частіше.

Самодіяльний театр не має ні художників, ні
оркестру, ні режисерів, ні інших технічних
служб. Усе це лягає на плечі самих акторів.
Можна проблем назвати ще чимало, проте гля-
дач цього не знає. Він оцінює нашу роботу за
тим, що бачить на сцені.

— Сьогодні ваш театр має свого глядача?

— Ми вже трохи говорили про це. Сьогодні

завтра — день медичного працівника

Милосердя душі

Згадую 1973-й рік, коли
мене призначили завідую-
чим відділенням. Уже тоді,
ознайомившись із постано-
вою протиопікової служби в
Києві і Москві, я зрозумів:
насамперед треба згуртува-
ти такий колектив, який
зможє, як кажуть, на п'ять
працювати в опіковому від-
діленні. Комбустиологія
(комбустио в перекладі з ла-
тині — опік) — специфіч-
на наука, і працювати з хво-
рими, у яких вогнем буває
уражена значна частина
шкіри, можуть лише люди з
відповідним психологічним
настроєм, високим почуттям
відповідальності і природ-
ною душевністю. Про фахо-

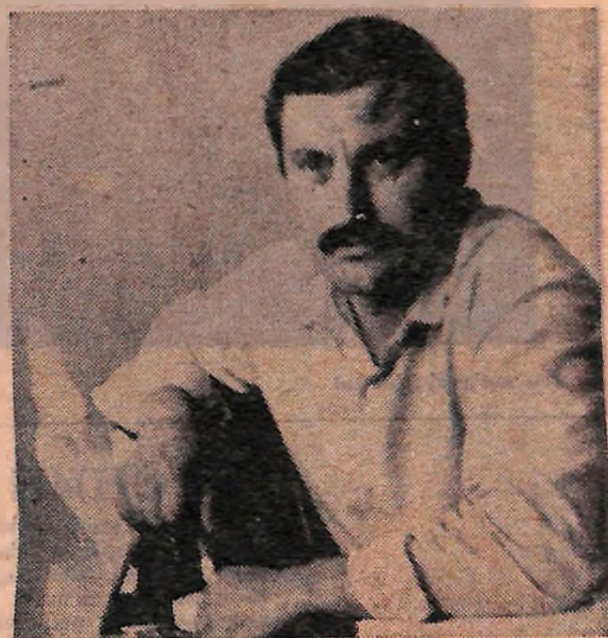

Марко Кропивницький, Михайло Старицький, Іван Микола Палаєв і Марія Тубілевичі,
Молоді Запорожці, Ганна Затишненка-Карпінська, Гнат Юра, Іван Мар'яненко — ви-
датні учасники і видатні учні, долі яких тісно пов'язані з нашим степовим краєм. Одних на-
родила ця земля, іншим дала крила і інші актори української сцени приїжджують до
«століці української драматургії» (Олександр Корнійчук), на хутір Надія, щоб написати
цілющої води натхнення, благословитися на звитяжний сценічний труд. Кіровоградщина
радо зустрічає своїх гостей під час щорічного театального свята «Вересневі самосити».
Це свято і для численних самодіяльних колективів області, які бережуть славу тридцяти
літ незалежності своїх попередників.

Рік тому звання народного присвоєно ще одному творчому колективу — самодіяль-
ному театру Вільшанського районного будинку культури. Читачі «Молодого комунара»
попросили автограф у режисера театру Віктора Джамілашвілі. У Вільшанці побував наш
кореспондент.

ВІКТОР ДЖАМІЛАШВІЛІ:

— Перш ніж почати нашу розмову,
дозвольте, Вікторе, представити вас у
кількох словах читачам, хоча бага-
тьом із них доводилось знайомитись
із творчістю вашого колективу безпо-
середньо, коли вільшанці гастролюва-
ли у сусідніх Добровеличківському та
Новоукраїнському районах, виступали
в Кіровограді й за межами області.
Однак... Після закінчення режисер-
ського факультету Київського інсти-
туту культури імені О. Е. Корнійчука
(філіал у Миколаєві) Віктор і Наталя
Джамілашвілі приїхали працювати
до Вільшанки. Це мальовниче селище
на Синюсі приваблює молоде подруж-
жя ще під час переддипломної прак-
тики, а запрошення районного відділу
культури, можна сказати, вирішило
їхню долю. Молоді спеціалісти з пер-
ших днів узялися за створення в рай-
центрі самодіяльного театру. А вже
через півроку вільшанці були запро-
шені на першу в житті молодого ре-
жисера Віктора Джамілашвілі, першу
в творчості зовсім юного колективу
прем'єру «Енергійні люди» за п'єсою
Василя Шукшнина...

ви часто їздите, ніколи не просили, щоб ви по-
ставили, наприклад, «Мартина Борулю» чи
«Назара Стодолу»?

— Просили... Але до української класики ми
ще не підступали з кількох причин. До неї нам
ще треба йти. Якщо образ сучасника нам зро-
зумілиший, ближчий, то й удається краще, хоча
це разом з тим не значить, що пазвані вище впе-
стави менш серйозні від класичних. Ставити
класику нам не дозволяють і матеріальні ут-
руднення — брак відповідного режису, деко-
рацій. І ще одна важлива причина — обласний
державний музично-драматичний театр імені
Марка Кропивницького орієнтується на укра-
їнську класику. І це в них дуже добре вхо-
дить.

— Які завдання ставить колектив тепер пе-
ред собою?

— Їх багато. Моя мрія, наприклад, постави-
ти «На дні» М. Горького. Але найголовніше
для нас завдання — дарувати людям неоптор-
ні хвилини своєї творчості, виховувати у гля-
дачів (молодих найперше) почуття відпові-
дальності за долю свого покоління, робити лю-
дей кращими, добрішими...

Розмову вів В. БОНДАР.

ЗАВТРА — ДЕНЬ МЕДИЧНОГО ПРАЦІВНИКА

Милосердя душі

Згадую 1973-й рік, коли
мене призначили завідую-
чим відділенням. Уже тоді,
ознайомившись із постано-
вою протиопікової служби в
Києві і Москві, я зрозумів:
насамперед треба згуртува-
ти такий колектив, який
зможє, як кажуть, на п'ять
працювати в опіковому від-
діленні. Комбустиологія
(комбустио в перекладі з ла-
тині — опік) — специфіч-
на наука, і працювати з хво-
рими, у яких вогнем буває
уражена значна частина
шкіри, можуть лише люди з
відповідним психологічним
настроєм, високим почуттям
відповідальності і природ-
ною душевністю. Про фахо-

ві. Сьогодні вважаю, що це
помилка у ньому.

Так, працювати в опіко-
вому відділенні можуть лю-
ди, які прийшли сюди за по-
кликом серця. Це — моє пе-
реконання. Лікування хворо-
го з опіками часом триває
2—3 місяці. І тут велике на-
вантаження лягає на ме-
дичних сестер. У нашому
відділенні вони мають справ-
ді бути сестрами милосер-
дя, з чуйним серцем.

Я піднімаю у відділен-
ні медсестер! Дехто мені за-
кидає: ти, мовляв, голова
державної навігаційної
комісії, можеш собі взяти
найкращих випускників.
Признаюсь відверто, що за
п'ять років, скільки очолюю
цю комісію, не агітував

жодного, бо у нашому відді-
ленні може працювати лише
той, хто вже є медичною
сестрою. Ми беремо людей,
які мають антримну, психіч-
ну рівновагу, чуйність. Са-
ме такою є старша медична
сестра Зінаїда Миколаївна
Шершень, наставниця молоді.
До речі, Зінаїда Миколаївна,
яна працює близько десяти
років, сама є вихованкою
нашого відділення. І поки
стала три роки тому стар-
шою сестрою пройшла добру
школу: була постійною
сестрою, працювала в мані-
пуляційній, перев'язочній, у
нічній зміні. Своїми знання-
ми вона щедро ділиться з
молодими.

Взагалі в підготовці мо-
лодї зміни наставники в на-
шому колективі відіграють
важливу роль. Взяти б для
прикладу комуністську досвід-
чену медсестру М. І. Тан-
ську. Багато молодих меди-
ків вона виховала. Зараз у
п'ять вчаться Наталя Павли-
ко. Прийшла дівчина з ме-

дицину не після школьної
парти: закінчила машинобу-
дівний технікум, працювала
на заводі, але не розлуча-
лася з думкою, що її покли-
кання — лікувати хворих.
А тому й зважилась піти за
покликанням. Вступила до
медичного училища, зараз
працює в нас. Я знаю — у
таких медсестер, як Наталя,
чуже серце болить, як своє
власне. А це найголовніше.

Ми, радянські лікарі, обу-
рюємось, слухаючи, як голо-
си з Заходу розглагольству-
ють про ядерну війну. Ми
активно підтримуємо про-
граму руху «Лікарі проти
ядерної загрози». Традицій-
ними стали у нас дні, коли
працюємо у Фонд миру.

Д. БУГАЙОВ,
завідуючий опіковим
відділенням обласної
лікарні.

Ось яні у лузі квіт!

Фотоетюд В. ГРИБА.

УСНИЙ ВИПУСК

Учора на Кіровоградському заводі радіо-виробів відбувся ус-

ний випуск газети «Молодий комунар». Працівники редакції організували його у зв'язку з проведенням республіканської естафети молодіжних газет «Ленін, Час, Ми», присвяченої 60-річчю присвоєння комсомолу імені В. І. Леніна. Його авторами учора стали ветерани війни і праці, молоді виробничники, правофлангові со-

ціалістичного змагання одинадцяті п'ятирічки. Зі «сторінок» усного випуску наші читачі, робітники, довідалися про ударні трудові справи комсомольців і молоді області. Їхню конкретну участь у Марші миру радянської молоді. Докладно про усний випуск читайте в наступному номері газети.

СЬОГОДНІ НА ПОЕТИЧНІЙ ХВИЛІ ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКОЇ СТОРІНКИ «МОЛОДОГО КОМУНАРА» — НОВІ ВІРШІ ПОЕТІВ КІРОВОГРАДСКОЇ ОБЛАСТІ, ЛАУРЕАТІВ ОБЛАСНОЇ ПРЕМІЇ ІМЕНІ ЮРІЯ ЯНОВСЬКОГО.

Людмила ПОПЧУК

Ритм сердець молодих

Розплескали вітри маків цвіт по висотах,
Пелюстками променять квітки.
Добровольцями ствердло ми йдем по широтах
І засвічуєм добрі зірки.
Меншим партії братом і цвітом держави,
Комсомолом нас Ленін назвав.
І міцніють в труді молоді наші лави —
Честі, волі і мужності сплав.
м. Новомиргород.

Володимир БАЗИЛЕВСЬКИЙ

з циклу «Діалоги»

Голоси

(Ще один варіант).

— Я пізнаю тебе. Це знову ти.
— І я тебе, здається, пізнаю.
— Хвороба твоя — спрага висоти.
— Я здобував щодня її в бою.
— Ти все життя ширяв у небесах.
— Щоб землю звідти зором обіймати.
— А хто тепер?
— Як всі, нікчемний прах.
— Зате я жив! — я міг би так сказати.
— За кого ж ти боровся і страждав?
— За брата, щоб позбувся сліпоті.
— Ах, як це славно!
— Що ж ти йому дав?
— Непогамовану спрагу висоти.
— Та все одно ж він гнеться, як лоза.
— Але зате й випростується він.
— Ти придивись: в очах його сльоза...
— Від радості грядущих перемін.
— Кого ж заміг ти, брате-сизокрил?
— Заміг себе в борінні сил лихих.
— Хіба збагнув ти вічний рух світил?
— Але хоча б наблизився до них.
— Холодна твоя мудрість і смішна.
— Та біля неї грієся не один.
— За мудрість цю ти заплатив сповна.
— Зате лишився назавжди молодим!
— І не жалієш анітрохи?
— Ні.
— Мене проймає музика небес.
— Але ж ти там, в провалі тьми, на дні...
— Ти помилився — в інших я воскрес.
м. Кіровоград.

Валерій ГОНЧАРЕНКО

Вершник дитинства

Вже дитинство вершником
Спогад-пил здійма.
Озирались вперше ми,
А його нема.
Зупинились вражені.
Пізня вже пора.
Тільки роси вранішні
У чубах горять.
Грає в небі колами
Голубів розмай.
Не прийдем ніколи ми
В свій далекий май.

Цвітом запорошені
Скроні і сліди.
Ми немов запрошені
В молоді сади.
Запросили березні
Та вже в червні нас.
На крутому березі
Серпень осін пас.
Стала даль спокійною...
Під старим вікном
Клен дзвенить шпаківнею,
Мов шкільним дзвінком.
м. Кіровоград.

МОЗАЙКА
«СУБОТНЬОГО
КУР'ЄРА»

СПРОБУЙ —
І ТИ ЗМОЖЕШ

Село Хмельове здавна славиться народними умільцями — вишивальницями, рукодільницями, килимарницями. Інтерес до народних ремесел тут починають виховувати з юного віку. Десять років працює в дитсадку «Казочка» місцевого колгоспу імені К. Маркса Н. Г. Руда. Всі ці роки вона навчає малюків азів апліції, вишивки, художнього моделювання...

Коли заходиш до ігрової кімнати дитсадка, то одразу потрапляєш до якогось казкового світу. У ньому десятки злі птахів, комах — не справжніх, а виготовлених малюками під керівництвом Ніни Григорівни із жолудів, ялинкових шишок, пір'я та інших підручних матеріалів.

Спражньою прикрасою дитсадка стали роботи самої Н. Г. Руди. Викликає інтерес аплікація соломкою «Леліки», в якій найповніше виявився самобутній талант майстрині.

Наш кор.
Маловисківський район.

ЯКИЙ ТИ,
СІЛЬСЬКИЙ ТЕАТРЕ!

Відколи драматичним колективом Панчівського сільського будинку культури керує Лідія Павлівна Правиліно, глядачі місцевого та навколишнього побачили чимало вистав з п'єсами класичних авторів та сучасних радянських драматургів. На останньому районному огляді-конкурсі п'єс-одноактів драмколектива представили п'єсу Лавріна Грози «Смертельний танок» і зайняли перше місце.

Глядачі схвально сприйняли гру подружжя Крайничів — Анатолія та Любова (він — художній керівник клубу, вона — швачка); яскраві образи комісара полку і радянської партизанки створили Віктор Мицул (він працює комбайнером) і бібліотекарка Любов Ілліна.

В. АНДРИЙЧЕНКО.
Новомиргородський район.

КОЛИ СУДДІ —
ГЛЯДАЧІ

Кіровоградці, напевно, пам'ятають, як з прем'єрою свого нового фільму «Йшов четвертий рік війни...» приїжджав до міста наш земляк кінорежисер Георгій Миколасенко. Наша газета тоді розповідала про творчий шлях і становлення молодого кінорежисера.

А недавно за підсумками традиційного конкурсу журналу «Советский экран» на кращий фільм року кінорежисер «Йшов четвертий рік війни...», представлена Г. Миколасенком на кіностудії імені М. Горького, визнана кращим фільмом на військово-патріотичну тему. 44,3 процента учасників конкурсу «Советского экрана» оцінили роботу нашого земляка найвищим балом.

Л. БОРИСЕНКО.

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

Естафета вирушає далі

НА ЦІЙ КАРТІ, ДРУЗІ, ЗОБРАЖЕНО МАРШРУТ РЕСПУБЛІКАНСЬКОЇ ЕСТАФЕТИ ОБЛАСНИХ МОЛОДІЖНИХ ГАЗЕТ «ЛЕНІН, ЧАС, МИ», ПРИСВЯЧЕНОЇ 60-РІЧЧЮ ПРИСВОЄННЯ КОМСОМОЛУ ІМЕНІ В. І. ЛЕНІНА.

СТАРТУВАВШИ В ЗАПОРІЖЖІ У ЛЮТОМУ, ВОНА ВЖЕ ПОБУВАЛА В ДВАДЦЯТИ ДВОХ ОБЛАСТЯХ РЕСПУБЛІКИ. РЕДАКЦІЯ «МОЛОДОГО КОМУНАРА» ПРИЙНЯЛА ЕСТАФЕТУ ВІД ЖУРНАЛІСТІВ МИКОЛАЇВСЬКОЇ МОЛОДІЖНОЇ ГАЗЕТИ «ЛЕНІНСЬКЕ ПЛЕМ'Я». А 23 ЧЕРВНЯ МИ ПЕРЕДАМО ЕСТАФЕТУ КОЛЕГАМ — ГАЗЕТАРІАМ «МОЛОДІ ЧЕРНАЩИНИ».

ЗАВЕРШИТЬСЯ ЕСТАФЕТА В КИЄВІ 30 ЧЕРВНЯ ЦЬОГО РОКУ.

«Молодой коммунар» —
орган Кировоградского
областного комитета
ЛКСМ Украины.

На украинском языке.

НАША АДРЕСА:
316050, МПС,
м. Кіровоград,
вул. Пуначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-45-00; відповідального секретаря — 2-46-87; відділу комсомольського життя — 2-48-57; листів і масової роботи — 2-45-38; пропаганди — 2-45-36; учнівської молоді — 2-46-87; військово-патриотичного виховання та спорту, фотолабораторії — 2-45-33; оголошень — 2-56-65; коректорської — 3-61-83; нічної редакції — 3-03-53.

БК 05330.

Обсяг 0,6 друк. арк.

Зам. № 325.

Тираж 67 100.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України
м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.